

1

Τα πεθαμένα πράγματα είχαν πάντα ξεχωριστή σημασία για εκείνον. Η ντελικάτη παγωνιά τους. Η υφή του δέρματος. Η έντονη, γλυκιά μυρωδιά της αποσύνθεσής τους καθώς επιστρέφουν στον Θεό.

Το πράγμα στα χέρια του δεν ήταν πολύ καιρό πεθαμένο.

Μόλις πριν από λίγες ώρες ήταν γεμάτο ζωή.

Ήταν βρόμικο και ελαττωματικό και σιχαμένο...

Αλλά τώρα ήταν αγνό.

Με απαλές κινήσεις το ακούμπησε με σεβασμό στην κορυφή του σωρού μαζί με όλα τα άλλα. Όλα εδώ μέσα ήταν κάποτε ζωντανά, έτρεχαν πέρα δώθε κάνοντας θόρυβο, βρόμικα και ελαττωματικά και σιχαμένα. Αλλά τώρα ήταν μαζί με τον Θεό. Τώρα είχαν γαλνέψει.

Έκλεισε τα μάτια του και πήρε μια βαθιά ανάσα αφήνοντας τις μυρωδιές να τον πλημμυρίσουν. Μερικές ήταν φρέσκιες, μερικές βαριές. Όλες υπέροχες. Έτσι θα έπρεπε να μυρίζει το να είσαι Θεός, σκέφτηκε, χαμογελώντας με το βλέμμα καρφωμένο στη συλλογή του. Έτσι θα έπρεπε να μυρίζει το να βρίσκεσαι στον παράδεισο. Περικυκλωμένος από τους νεκρούς.

Ένα χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη του σαν φωτιά σε καιόμενο κτίριο. Έπρεπε να πάρει τα φάρμακά του, αλλά όχι τώρα. Όχι ακόμα.

Όχι, όταν είχε τόσα πεθαμένα πράγματα να απολαύσει.

2

Έξω έβρεχε με το τουλούμι. Η βροχή σφυροκοπούσε τα πλαστικά τοιχώματα της τέντας του Εγκληματολογικού, το πλατάγισμά της στον περιορισμένο χώρο πάλευε ασταμάτητα ενάντια στον συνεχή βόμβο από τις φορητές γεννήτριες, καθιστώντας αδύνατη κάθε συζήτηση. Όχι πως είχε κανένας τους διάθεση για κουβεντούλα στις δώδεκα και τέταρτο μεσάνυχτα Κυριακής προς Δευτέρα.

Όχι με τον Ντέιβιντ Ριντ να κείτεται εκεί. Στο παγωμένο έδαφος.

Στη μια άκρη της επικλινούς τέντας υπήρχε μια τάφος γύρω στο ενάμισι μέτρο πλάτος, αποκλεισμένη με μπλε αστυνομική ταινία. Σκοτεινό, λιπαρό νερό γυάλιζε στο φως των προβολέων. Η υπόλοιπη τέντα κάλυπτε την όχθη του ποταμού, κιτρινωμένο, πατημένο χειμωνιάτικο χορτάρι και λάσπες.

Είχε πολύ κόσμο εδώ μέσα. Ήταν τέσσερις αστυνομικοί από το Εγκληματολογικό, με λευκές ολόσωμες φόρμες: δύο που κάλυπταν τα πάντα με σκόνη αποτυπωμάτων και κολλώδη ταινία, ένας που έβγαζε φωτογραφίες και ο τέταρτος που τραβούσε βίντεο απαθανατίζοντας στην αιωνιότητα τη σκηνή του εγκλήματος. Προσθέστε σ' αυτούς

και έναν αστυφύλακα με εμφανώς καταπράσινη φάτσα, τον γιατρό υπηρεσίας, έναν αρχιφύλακα που είχε δει και καλύτερες μέρες, και τον τιμώμενο καλεσμένο. Τον μικρό Ντέιβιντ Μπρούκλιν Ριντ. Που σε τρεις μήνες θα έκλεινε τα τέσσερα.

Για να δηλώσουν τον θάνατό του, αναγκάστηκαν πρώτα να τον τραβήξουν από την κρύα, γεμάτη νερό τάφρο. Όχι ότι υπήρχε καμία αμφιβολία σχετικά. Το καημένο το αγοράκι ήταν νεκρό από καιρό. Ήταν ξαπλωμένο ανάσκελα πάνω σε ένα κομμάτι μπλε πλαστικού, εκτεθειμένος στα μάτια όλου του κόσμου, με ένα μπλουζάκι X-Men τραβηγμένο ψηλά στους ώμους. Δεν φορούσε τίποτε άλλο.

Το φλας άστραψε πάλι, σβήνοντας κάθε λεπτομέρεια και χρώμα, αφήνοντας στον αμφιβληστροειδή ένα αποτύπωμα που αρνιόταν να φύγει.

Ο αρχιφύλακας Λόγκαν ΜακΡέι, που στεκόταν στη γωνία, έκλεισε τα μάτια του και προσπάθησε να σκεφτεί τι θα έλεγε στη μητέρα του Ντέιβιντ Ριντ. Ο γιος της είχε εξαφανιστεί πριν από τρεις μήνες. Τρεις μήνες χωρίς να ξέρει. Τρεις μήνες να ελπίζει ότι το παιδί της θα επέστρεφε γερό και δυνατό. Ενώ όλο αυτό το διάστημα εκείνο ήταν πεθαμένο μέσα σ' ένα χαντάκι.

Ο Λόγκαν έτριψε το κουρασμένο πρόσωπό του νιώθοντας την αξυρισιά στις άκρες των δαχτύλων. Θεέ μου, θα σκότωνε για ένα τσιγάρο. Υποτίθεται ότι δεν έπρεπε καν να βρίσκεται εδώ!

Έβγαλε το ρολόι του και βόγκηξε, με την ανάσα του να βγαίνει σαν σύννεφο λευκής ομίχλης. Είχαν περάσει δεκατέσσερις ώρες από χθες το πρωί που είχε παρουσιαστεί έτοιμος για υπηρεσία. Πάει το υποτιθέμενο χαλαρό ξεκίνημα.

Μια παγωμένη ριπή αέρα μαστίγωσε την τέντα και ο Λόγκαν σήκωσε τα μάτια και είδε μια βρεγμένη φιγούρα

να διασχίζει βιαστικά τη βροχή. Είχε φτάσει η ιατροδικαστής.

Δόκτωρ Ιζομπελ ΜακΆλιστερ: τριάντα τριών ετών, κοντά μαλλιά, μελαχρινή, ύψος ένα και εξήντα δύο. Βγάζει μικρές νιαουριστές φωνούλες όταν της δαγκώνουν απαλά το εσωτερικό των μπρών. Ήταν άψογα ντυμένη με χειροποίητο γκριζο κουστούμι και μαύρο παλτό, με μοναδική παραφωνία ένα τεράστιο ζευγάρι γαλότσες που της έφταναν μέχρι τα γόνατα.

Έριξε μια επαγγελματική ματιά στον κόσμο μέσα στην περιορισμένη τέντα και το βλέμμα της πάγωσε όταν συνάντησε εκείνο του Λόγκαν. Ένα αβέβαιο χαμόγελο παιχνιδίσε για λίγο στο πρόσωπό της και μετά εξαφανίστηκε. Δεν είναι να απορεί κανείς αν σκεφτείς την εικόνα που πρέπει να παρουσίαζε. Αξύριστος, με σακούλες κάτω από τα μάτια, σκούρα καστανά μαλλιά, ατίθασα, ανακατωμένα και κολημένα από τη βροχή.

Η Ιζομπελ άνοιξε το στόμα της και το έκλεισε ξανά.

Η βροχή σφυροκοπούσε τη στέγη της τέντας, η φωτογραφική μηχανή πυροβολούσε, το φλας θρηνούσε καθώς φόρτωνε ξανά και οι γεννήτριες βρυχιόνταν. Αλλά η σιωπή ήταν εκκωφαντική.

Ήταν ο γιατρός υπηρεσίας που έσπασε τα μάγια.

«Σκατά!»

Στηριζόταν στο ένα πόδι, τινάζοντας το μουσκεμένο παπούτσι του.

Η Ιζομπελ πήρε το επαγγελματικό της ύφος.

«Δηλώθηκε ο θάνατος;» ρώτησε φωνάζοντας για να ακουστεί πάνω από τον χαμό.

Ο Λόγκαν αναστέναξε. Η στιγμή είχε περάσει.

Ο γιατρός υπηρεσίας έπνιξε ένα χασμουρητό και έδειξε το μικρό φουσκωμένο πτώμα στο κέντρο της τέντας.

«Ναι, είναι σίγουρα νεκρός». Έχωσε βαθιά τα χέρια στις

τσέπες του και άφησε ένα δυνατό ρουθούνισμα. «Αν θες τη γνώμη μου, είναι κάμποσο καιρό πεθαμένος. Τουλάχιστον δύο μήνες».

Η Ίζομπελ έγνεψε καταφατικά και άφησε την ιατρική τσάντα της στο πλαστικό δίπλα από το πτώμα.

«Μάλλον έχεις δίκιο», είπε και γονάτισε για να κοιτάξει το νεκρό παιδί.

Ο γιατρός ταλαντεύτηκε μπρος πίσω για λίγο τσαλαβουτώντας στη λάσπη, καθώς η Ίζομπελ φόρεσε ένα ζευγάρι λαστιχένια γάντια και άρχισε να βγάζει τα εργαλεία της.

«Εντάξει», της είπε, «βάλε μια φωνή αν χρειαστείς κάτι, ε;»

Η Ίζομπελ υποσχέθηκε ότι θα το έκανε και ο γιατρός με μια μικρή υπόκλιση ξεγλίστηρε δίπλα από τον Λόγκαν και βγήκε έξω στη βροχερή νύχτα.

Ο Λόγκαν κοίταξε την κορυφή του κεφαλιού της Ίζομπελ, με τη σκέψη του σε όλα εκείνα τα πράγματα που σκόπευε να πει την πρώτη φορά που θα την έβλεπε ξανά. Για να γίνουν πάλι όλα όπως πρώτα. Για να φτιάξει όλα εκείνα που καταστράφηκαν την ημέρα που ο Άνγκους Ρόμπερτσον καταδικάστηκε από τριάντα έτη μέχρι ισόβια. Αλλά κάθε φορά που ο Λόγκαν φανταζόταν αυτή τη στιγμή δεν υπήρχε ανάμεσά τους ένα δολοφονημένο τρίχρονο παιδί. Αυτό ήταν κάτι που χαλούσε το όλο σκηνικό.

Οπότε, αντί για όλα αυτά, είπε:

«Μπορείς να μου δώσεις χρόνο θανάτου;».

Εκείνη τον κοίταξε πάνω από το αποσυντιθέμενο πτώμα και κοκκίνισε ελαφρά.

«Ο γιατρός Γουίλσον δεν έπεσε πολύ έξω», είπε χωρίς να συναντήσει τα μάτια του. «Δύο, ίσως τρεις μήνες. Θα ξέρω περισσότερα όταν κάνω τη νεκροψία. Έχει γίνει αναγνώριση;»

«Ντέιβιντ Ριντ. Τριών ετών», είπε αναστενάζοντας ο Λόγκαν. «Είναι αγνοούμενος από τον Αύγουστο».

«Το καμμένο το παιδάκι».

Η Ίζομπελ έβγαλε από την τσάντα ένα λεπτεπίλεπτο σύστημα μαγνητοφώνησης, το φόρεσε στο κεφάλι και έλεγξε αν λειτουργούσε το μικρόφωνο. Έβαλε μια καινούργια κασέτα στο ντικταφόν και άρχισε την εξέταση του μικρού Ντέιβιντ Ριντ.

Μία και μισή μετά τα μεσάνυχτα και ακόμα κανένα σημάδι ότι θα κόπαζε η βροχή. Ο επιθεωρητής Λόγκαν ΜακΡέι ακουμπούσε στον κορμό μιας βελανιδιάς, χρησιμοποιώντας το δέντρο ως ανεμοφράχτη, και παρακολουθούσε το φλας του φωτογράφου να φωτίζει ρυθμικά την τέντα. Κάθε φορά που έσβηνε το φλας, οι σκιές των ανθρώπων διαγράφονταν στο μπλε πλαστικό θυμίζοντας τρομακτικό θέατρο σκιών.

Τέσσερις υψηλής απόδοσης προβολείς τοισίριζαν κάτω από την καταγίδα, πλημμυρίζοντας την περιοχή γύρω από την τέντα με σκληρό λευκό φως ενώ οι γεννήτριες μούγκριζαν στο βάθος μέσα σε μια ομίχλη γαλαζωπού καπνού πετρελαίου. Η παγωμένη βροχή έπεφτε συρίζοντας πάνω στο καυτό μέταλλο. Έξω από τον κύκλο φωτός κυριαρχούσε πηχτό σκοτάδι.

Οι δύο προβολείς φώτιζαν την τάφρο στο σημείο που ξεπρόβαλε κάτω από την τέντα. Η βροχή του Νοεμβρίου είχε ξεχειλίσει την τάφρο και σκυθρωποί δύτες της αστυνομίας, ντυμένοι με μαύρες στολές από νεοπρένιο, τσαλαβουτούσαν μέσα της χωμένοι στο νερό μέχρι τη μέση. Δύο αστυνομικοί από το Εγκληματολογικό προσπαθούσαν να στήσουν μια δεύτερη τέντα πάνω από τους δύτες, δίνοντας μια χαμένη μάχη κόντρα στον άνεμο και τη βροχή προκειμένου να διαφυλάξουν τα πιθανά στοιχεία από την καταγίδα.

Λιγότερο από δυόμισι μέτρα μακριά, κυλούσε ο ποταμός

Ντον, σιωπηλός, φουσκωμένος και σκοτεινός. Νιφάδες φωτός χόρευαν στην επιφάνειά του: οι προβολείς αντανακλώ- νταν πάνω στο μαύρο νερό, με τις δέσμες τους να θρυμμα- τίζονται και να επανασυνδέονται κάτω από τη θυελλώδη βροχή. Αν υπήρχε κάτι στο οποίο είχε μεγάλο ταλέντο το Αμπερντίν, αυτό ήταν η βροχή.

Ο ποταμός είχε ήδη ξεχειλίσει σε δεκάδες σημεία πιο πάνω, πλημμυρίζοντας τη γύρω ύπαιθρο, μετατρέποντας τους αγρούς σε λίμνες. Εδώ κάτω, σε απόσταση λιγότερο από μίλι μέχρι τη Βόρεια Θάλασσα, το νερό κυλούσε γρή- γορα.

Στην άλλη πλευρά του ποταμού οι εργατικές πολυκα- τοικίες του Χέιτον υψώνονταν πίσω από τα γυμνά δέντρα. Πέντε άσχημα παραλληλόγραμμα που οριοθετούνταν από ψυχρά κίτρινα φώτα και αχνοφαίνονταν μέσα από τα πέ- πλα της βροχής. Ήταν μια φριχτή νύχτα.

Μια βιαστικά συγκεντρωμένη ομάδα έψαχνε προσεκτι- κά με φακούς την όχθη και προς τις δύο κατευθύνσεις, παρόλο που ήταν πάρα πολύ σκοτεινά για να βρουν το πα- ραμικρό. Αλλά θα έδειχνε ωραίο στις πρωινές ειδήσεις.

Ξεφυσώντας, ο Λόγκαν έχωσε πιο βαθιά τα χέρια του στις τσέπες και γύρισε να κοιτάξει στην κορυφή του λοφί- σκου, εκεί που βρίσκονταν τα εκτυφλωτικά φώτα από τις τηλεοπτικές κάμερες. Είχαν εμφανιστεί λίγο μετά την άφι- ξη του Λόγκαν, πεινασμένοι για ψόφιο κρέας. Στην αρχή ήταν μόνο ο τοπικός Τύπος, που ούρλιαζε ερωτήσεις προς τον οποιονδήποτε με αστυνομική στολή, μετά κατέφθασαν τα μεγάλα κεφάλια. Το BBC και το ITV με τις κάμερές τους και τους παρουσιαστές με τις σοβαρές εκφράσεις.

Η αστυνομία του Γκράμπιαν είχε εκδώσει τη συνήθη ανακοίνωση, η οποία ήταν παντελώς στερημένη από κάθε είδους λεπτομέρεια. Οπότε ένας Θεός ήξερε τι έβρισκαν να λένε εκεί πάνω.

Ο Λόγκαν τούς γύρισε την πλάτη και παρακολούθησε τους κινούμενους φακούς της ομάδας έρευνας που τσαλαβουτούσε μέσα στο σκοτάδι.

Αυτή εδώ η υπόθεση υποτίθεται ότι δεν έπρεπε να ανατεθεί σε αυτόν. Όχι την πρώτη μέρα της επιστροφής του. Αλλά οι υπόλοιποι επιθεωρητές του Αμπερντίν βρίσκονταν είτε εκτός πόλεως για εκπαίδευση είτε ήταν λιώμα στο μεθύσι στο πάρτι συνταξιοδότησης κάποιου. Δεν ήταν καν παρών στη σκηνή του εγκλήματος ένας ντετέκτιβ επιθεωρητής! Ο επιθεωρητής ΜακΦέρσον, που υποτίθεται ότι θα φρόντιζε να γίνει ομαλά η επάνοδος του Λόγκαν, ήταν απασχολημένος με το να του ράβουν το κεφάλι στη θέση του μετά την προσπάθεια κάποιου να του το κόψει με ένα μαχαίρι κουζίνας. Οπότε, βρέθηκε ο αρχιφύλακας ντετέκτιβ Λόγκαν ΜακΡέι να ηγείται μιας σημαντικής έρευνας δολοφονίας και να προσεύχεται στον Θεό να μην τα σκατώσει πριν προλάβει να παραδώσει σε κάποιον άλλον την υπόθεση. Καλώς ήρθατε.

Ο αστυφύλακας με την πράσινη φάτσα βγήκε από την τέντα και τσαλαβουτώντας στις λάσπες χώθηκε δίπλα στον Λόγκαν κάτω από το δέντρο. Έδειχνε όπως ένιωθε ο Λόγκαν, και χειρότερα.

«Θεέ μου!»

Τρέμοντας ολόκληρος από το κρύο, ο αστυφύλακας έχωσε ένα τσιγάρο στο στόμα του λες και ήταν το μοναδικό πράγμα που θα τον κρατούσε όρθιο και ζωντανό. Έπειτα από στιγμιαία σκέψη πρόσφερε ένα και στον αρχιφύλακα που στεκόταν δίπλα του, αλλά ο Λόγκαν αρνήθηκε.

Ο αστυφύλακας ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους και έβγαλε έναν αναπτήρα από το τσεπάκι της στολής του, και το τσιγάρο έλαμψε σαν καυτό κάρβουνο μέσα στο σκοτάδι.

«Πολύ σκατένια υπόθεση για την πρώτη σας μέρα στη δουλειά, έτσι δεν είναι, κύριε;»

Μια τολύπη καπνού άνθισε μέσα στη νύχτα και ο Λόγκαν πήρε βαθιά ανάσα, ρουφώντας τη στα βασανισμένα πνευμόνια του πριν προλάβει να τη διαλύσει ο αέρας.

«Τι λέει η Ίζο...» Έκοψε τη φράση του στη μέση. «Τι λέει η δόκτωρ ΜακΆλιστερ;»

Το φλας στην τέντα άναψε ξανά, με τις ανθρώπινες σκιές να παγώνουν στη μέση της κίνησής τους.

«Τίποτα περισσότερο από τον γιατρό υπηρεσίας. Ο καμένος ο μικρούλης στραγγαλίστηκε με κάτι. Και όλα τα άλλα μάλλον έγιναν αργότερα».

Ο Λόγκαν έκλεισε τα μάτια του και προσπάθησε να μη σκέφτεται το ηρωμένο σώμα του παιδιού.

«Μάλιστα». Ο αστυφύλακας κούνησε σοβαρά το κεφάλι, με την καυτή άκρη του τσιγάρου του να ανεβοκατεβαίνει μέσα στο σκοτάδι. «Τουλάχιστον ήταν νεκρός όταν έγινε. Κάτι είναι κι αυτό».

Το Φίφτιν Κόνγκρεγκ Σάιρκλ ήταν ένα από τα νεότερα τμήματα του Κίνγκσγουελς, ενός προαστίου πέντε μόλις λεπτά απόσταση από το κέντρο του Άμπερντίν, και κάθε χρόνο πλησίαζε όλο και περισσότερο. Τα σπίτια εδώ είχαν παρουσιαστεί ως «μη πανομοιότυπες αυτόνομες βίλες», αλλά έμοιαζαν σαν να τα είχε πετάξει εκεί πέρα κάποιος με περίσσειμα κίτρινου τούβλου και καθόλου φαντασία.

Το νούμερο δεκαπέντε βρισκόταν στην αρχή ενός δαιδαλώδους αδιεξόδου, με τους κήπους τόσο καινούργιους που δεν ήταν τίποτα παραπάνω από κομμάτια γρασιδιού με καχεκτικούς θάμνους στις άκρες. Πολλά φυτά είχαν ακόμα πάνω τους τις ετικέτες από το φυτώριο. Τα φώτα του ισογείου ήταν ακόμα αναμμένα και έλαμπαν πίσω από τα βενετσιάνικα στόρια, παρόλο που ήταν σχεδόν δύο τα χαράματα.

Ο αρχιφύλακας Λόγκαν ΜακΡέι κάθισε στη θέση του

συνοδηγού του υπηρεσιακού αυτοκινήτου και άφησε έναν αναστεναγμό. Είτε του άρεσε είτε όχι, ήταν προσωρινά ο ανώτερος σε βαθμό ντετέκτιβ και αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να πει στη μητέρα του Ντέιβιντ Ριντ ότι ο γιος της ήταν νεκρός. Αλλά είχε φέρει μαζί του και μια υπεύθυνη για τη διαχείριση των σχέσεων με την οικογένεια και μια αστυνομικά για να βάλουν ένα χεράκι. Τουλάχιστον δεν θα ήταν αναγκασμένος να το αντιμετωπίσει μόνος του.

«Άντε, λοιπόν», είπε τελικά. «Δεν έχει νόημα να το αναβάλουμε άλλο».

Την εξώπορτα άνοιξε ένας γεροδεμένος πενηντάρης με κοκκινωπό πρόσωπο, μουστάκι και εχθρικά, κατακόκκινα μάτια. Έριξε μια ματιά στη στολή της αστυφύλακα Γουάτσον και είπε με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και χωρίς να κουνηθεί:

«Καιρός ήταν να εμφανιστείτε, μπάσταρδο!».

Το στόμα του Λόγκαν σφίχτηκε. Δεν περίμενε κάτι τέτοιο.

«Πρέπει να μιλήσω στην κυρία Ριντ».

«Ναι; Ε, λοιπόν, άργησες, γαμώτο! Μας πήραν οι σκατοεφημερίδες πριν από δεκαπέντε λεπτά ζητώντας μας μια γαμημένη δήλωση!» Η φωνή του υψωνόταν με κάθε λέξη που έλεγε μέχρι που έφτασε να ουρλιάζει στο πρόσωπο του Λόγκαν. «Έπρεπε να το είχατε πει πρώτα σ' εμάς!» φώναξε και χτύπησε με γροθιά το στήθος του. «Εμείς είμαστε η γαμημένη οικογένεια!»

Ο Λόγκαν σφίχτηκε. Πώς στο διάβολο είχε μάθει ο Τύπος ότι είχαν ανακαλύψει το πτώμα του Ντέιβιντ Ριντ; Δες και δεν είχε περάσει αρκετό πόνο η οικογένεια.

«Λυπάμαι, κύριε...;»

«Ριντ. Τσαρλς Ριντ». Ο άντρας ξανασταύρωσε τα χέρια του και φούντωσε ακόμα περισσότερο. «Είμαι ο πατέρας της».

«Κύριε Ριντ, δεν γνωρίζω πώς το έμαθε ο Τύπος. Αλλά σας υπόσχομαι ότι θα κόψω τον κώλο σε όποιον ευθύνεται γι' αυτό», είπε ο Λόγκαν και έκανε μια παύση. «Ξέρω ότι αυτό δεν διορθώνει τίποτα, αλλά τώρα πρέπει να μιλήσω στη μητέρα του Ντέιβιντ».

Ο πατέρας της του έριξε μια θυμωμένη ματιά από την κορυφή των σκαλοπατιών. Τελικά, έκανε στην άκρη και ο Λόγκαν διέκρινε μια γυάλινη πόρτα που έβγαζε σε ένα μικρό καθιστικό, βαμμένο σε χαρούμενο κίτρινο χρώμα. Στο κέντρο ενός κατακόκκινου καναπέ κάθονταν δύο γυναίκες: μία που έμοιαζε με φρεγάτα, με λουλουδάτο φόρεμα, και μία άλλη που έμοιαζε με ζόμπι.

Η νεότερη γυναίκα δεν γύρισε το κεφάλι της όταν μπήκε μέσα η αστυνομία. Συνέχισε απλώς να κοιτάει με κενό βλέμμα στην τηλεόραση τον Ντάμπο να βασανίζεται από τους κλόουν. Ο Λόγκαν κοίταξε γεμάτος ελπίδα την υπεύθυνη οικογενειακών σχέσεων, αλλά εκείνη έβαζε τα δυνατά της να μην συναντήσει το βλέμμα του.

Ο Λόγκαν πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Κυρία Ριντ;»

Καμία αντίδραση.

Ο Λόγκαν κάθισε στα γόνατα μπροστά στον καναπέ, εμποδίζοντας την οπτική επαφή με την τηλεόραση. Εκείνη συνέχισε να κοιτάει σαν να μη βρισκόταν καν μπροστά της.

«Κυρία Ριντ; Άλις;»

Εκείνη δεν κουνήθηκε, αλλά η μεγαλύτερη γυναίκα ξέσπασε βγάζοντας δόντια. Τα μάτια της ήταν ηρωσμένα και κόκκινα, και δάκρυα γυάλιζαν στα στρογγυλά μάγουλα και τα προγούλια της.

«Πώς τολμάς!» φώναξε. «Άχρηστοι κερατ...»

«Σίλα!» μπήκε στη μέση ο άντρας και εκείνη το βούλωσε.

Ο Λόγκαν έστρεψε πάλι την προσοχή του στην κωματώδη φιγούρα στον καναπέ.

«Άλις», είπε, «βρήκαμε τον Ντέιβιντ».

Ο ήχος του ονόματος του γιου της άναψε μια σπίθα ζωής στα μάτια της.

«Ο Ντέιβιντ;»

Τα χείλη της μόλις που κινήθηκαν, ήταν περισσότερο σαν να ανέπνευσε τη λέξη παρά να την είπε.

«Λυπάμαι, Άλις. Είναι νεκρός».

«Ο Ντέιβιντ...»

«Δολοφονήθηκε».

Ακολούθησε μια στιγμή σιωπής και μετά ξέσπασε ο πατέρας της.

«Γαμημένε μπάσταρδε! Γαμημένε μπάσταρδε! Ήταν τριών χρονών!»

«Λυπάμαι».

Ήταν το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί να πει ο Λόγκαν.

«Λυπάσαι; *Λυπάσαι;*» ούρλιαξε με το πρόσωπο κατακόκκινο ο κύριος Ριντ πλησιάζοντάς τον. «Αν όλοι εσείς οι άχρηστοι μπάσταρδοι είχατε μπει στον κόπο να δείτε πέρα από τον κώλο σας και τον βρίσκατε όταν εξαφανίστηκε, δεν θα 'ταν πεθαμένος! Τρεις μήνες!»

Η υπεύθυνη οικογενειακών σχέσεων έκανε κάποιες κατευναστικές χειρονομίες, αλλά ο κύριος Ριντ την αγνόησε παντελώς. Έτρεμε από την οργή και δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια του.

«Τρεις! Γαμημένοι! Μήνες!»

Ο Λόγκαν ύψωσε τα χέρια.

«Κοιτάξτε, κύριε Ριντ, πρέπει να ηρεμήσετε, εντάξει; Ξέρω ότι είστε ταραγμένος».

Το χτύπημα δεν θα έπρεπε να πιάσει απροετοίμαστο τον Λόγκαν, αλλά έτσι έγινε. Μια γροθιά σαν τσιμεντόλιθος τσάκισε το στομάχι του, ανοίγοντας το τραύμα του και σχίζοντας σαν μαχαίρι φωτιάς τα έντερά του. Άνοιξε το στόμα

του για να ουρλιάξει, αλλά δεν είχε απομείνει καθόλου ανάσα στα πνευμόνια του.

Τα γόνατα του Λόγκαν λύγισαν. Ένα τραχύ χέρι τον έπιασε από τα πέτα, τον τράβηξε μπροστά και τον σήκωσε όρθιο, ενώ μια δεύτερη γροθιά ετοιμαζόταν να τον μετατρέψει σε ματωμένο πολτό.

Η αστυφύλακας Γουάτσον φώναξε κάτι, αλλά ο Λόγκαν δεν άκουγε. Ακολούθησε ένας θόρυβος και το χέρι που τον κρατούσε τον άφησε. Ο Λόγκαν σωριάστηκε στο χαλί, κουλουριασμένος σε μια μπάλα γύρω από το φλεγόμενο στομάχι του. Μια θυμωμένη κραυγή και μετά η αστυφύλακας Γουάτσον να φωνάζει ότι θα έσπαγε το χέρι του κυρίου Ριντ αν δεν ηρεμούσε.

Ο κύριος Ριντ έβγαλε μια κραυγή πόνου.

Η λουλουδάτη φρεγάτα ούρλιαξε:

«Τσάρλι! Σταμάτα, για όνομα του Θεού!».

Η αστυφύλακας Γουάτσον είπε κάτι εξαιρετικά αντιπαγγελματικό και ύστερα από αυτό επικράτησε σιωπή.

Το περιπολικό διέσχισε με τον φάρο αναμμένο την Άντερσον Ντράιβ, με τη σειρήνα να ουρλιάζει. Ο Λόγκαν καθόταν στη θέση του συνοδηγού, με το πρόσωπο γκρίζο και ιδρωμένο, τα χέρια τυλιγμένα γύρω από το στομάχι του και τα δόντια του να σφίγγονται σε κάθε λακκούβα και ανάχωμα.

Ο κύριος Τσαρλς Ριντ ήταν δεμένος με τη ζώνη ασφαλείας στο πίσω κάθισμα και στα χέρια του ήταν περασμένες χειροπέδες. Έδειχνε τρομαγμένος.

«Ω Θεέ μου, συγγνώμη! Ω Θεέ μου, λυπάμαι πολύ!»

Η αστυφύλακας Γουάτσον σταμάτησε το περιπολικό με τα φρένα να στριγκλίζουν μπροστά στα Επείγοντα. Σε μια θέση που έγραφε «ΜΟΝΟ ΑΣΘΕΝΟΦΟΡΑ». Βοήθησε τον Λόγκαν να βγει προσεκτικά από το περιπολικό, λες και ήταν φτιαγμένος από γυαλί, σταματώντας μόνο για να πει στον κύριο Ριντ:

«Κάτσε εκεί που είσαι μέχρι να γυρίσω, αλλιώς θα σου πετάξω έξω τα άντερα!». Και για να είναι σίγουρη, έβαλε και τον συναγερμό του αυτοκινήτου κλειδώνοντάς τον μέσα.

Κατάφεραν να φτάσουν μέχρι τον χώρο υποδοχής πριν λιποθυμήσει ο Λόγκαν.